

Stranden sammen med sin Veninde og antog, at hun maatte komme tilbage den samme Vej, da hun næppe saa sent paa Aftenen turde skraa over Mosen og Bækkeløbet.

Han vendte da om, og efter faa Minutters Forløb befandt han sig atter ved „Kirken“. Herfra gik han videre langsmed Vandet men havde ikke gaaet mange Skridt, før han brat standsede, . . . der kom hun netop imod ham, ikke hundrede Alen borte, underlig stor at se til i Tusmørket, udflydende som en Skygge mod den taage-slørede Fjord.

Hun gik lige ude i Strandkanten. Ganske langsomt — som den, der har længtes efter Ensomhed — gik hun og sang med halvhøj Stemme.

Pludselig stod hun stille, og bægge hendes Hænder foer op under Hjertet. Hun havde set ham.

„Bliv ikke forskrækket . . . Som De ser, er det blot mig,“ sagde han efter at have nærmet sig og loftede paa sin Hat. „Jeg haaber, jeg ikke kommer til Forstyrrelse.“

De sidste Ord faldt ham uvilkaarligt ud af Munden ved Synet af hendes Skræk; hun stod som lammet og svarede intet. I sin heraf fremkaldte Forlegenhed begyndte han da at give en omstændelig Forklaring af sit Komme, fortalte, at han havde set hende følge sin Veninde paa Vej, og da han den hele Aften ikke havde faaet talt med hende, var han gaaet hende imøde for dog at hilse paa hende.

Men hun blev staaende lige stum og stirrede ubevægelig paa ham med et halvt truende, halvt bøn-faldende Blik, der mindede om et dødssaaret Dyrs.

„Men bedste Hansine!“ udbød han. „De er da ikke vred paa mig, fordi jeg har standset Dem? Jeg forsikrer Dem, De behøver ikke at nære nogensomhelst Slags Ængstelse for mig. Jeg vilde, som sagt, nødigt vende hjem uden at have hilst paa Dem . . . Det har